

Кліматичне фінансування: що це таке й чому це важливо?

На 29-й Конференції Організації Об'єднаних Націй зі зміни клімату (COP29) у листопаді 2024 року країни досягли нової угоди щодо кліматичного фінансування. Вони зобов'язалися надавати щонайменше 300 мільярдів доларів США на рік до 2035 року для підтримки країн, що розвиваються ([РКЗК ООН, 2024](#)). Ці кошти призначені для допомоги у виконанні національно визначених внесків (НВВ), реалізації національних планів адаптації та підвищення загальної амбітності в боротьбі зі зміною клімату. Але що саме вважається кліматичним фінансуванням і чи дійсно 300 мільярдів доларів на рік — це багато?

Природа кліматичного фінансування

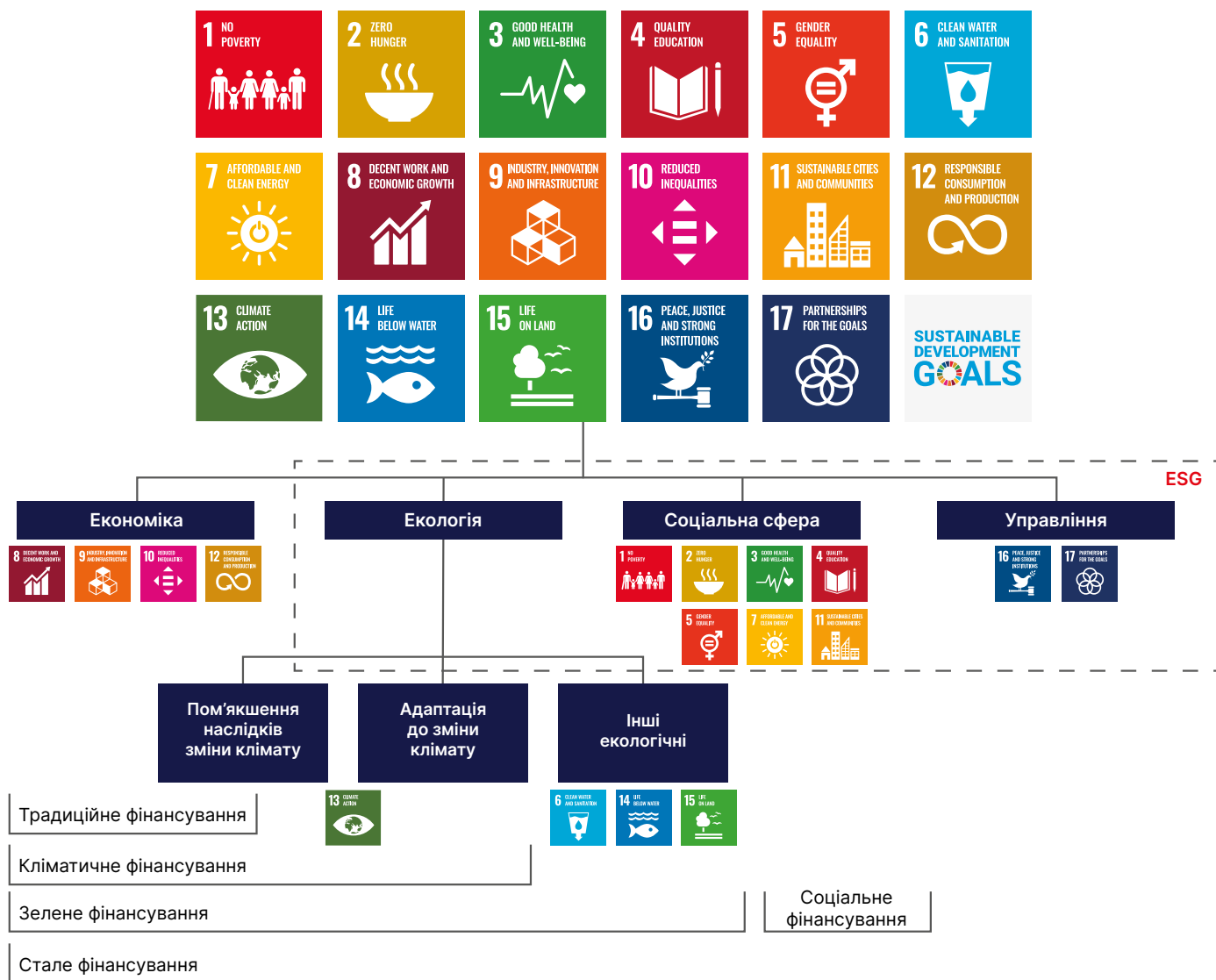
Для кращого розуміння ролі кліматичного фінансування корисно розглянути його в рамках ширшої концепції сталого фінансування згідно з ЮНЕП (див. *Рисунок 1*). Стале фінансування передбачає широкий спектр фінансових потоків та інвестицій, які підтримують екологічні, соціальні цілі та цілі управління (ESG). **На відміну від цього, кліматичне фінансування конкретно стосується фінансування, спрямованого на підтримку зусиль із пом'якшення наслідків зміни клімату та адаптації до неї.**

Глобальна архітектура кліматичного фінансування є складною, вона постійно розвивається (Watson, Schalatek, Evéquo, 2025 p.). Кошти надходять через різні канали, як-то багатосторонні, двосторонні, регіональні та національні як у межах, так і за межами офіційних механізмів РКЗК ООН та Паризької угоди. Концепція надання фінансової підтримки розвиненими країнами країнам, що розвиваються, уперше була представлена на Саміті Землі 1992 року, що призвело до створення РКЗК ООН, а згодом Кіотського протоколу в 1997 році. У 2024 році Постійний комітет із фінансів РКЗК ООН оновив своє робоче визначення кліматичного фінансування до такого: кліматичне фінансування спрямоване на скорочення викидів та підвищення поглинання парникових газів, спрямоване на зменшення вразливості, підвищення адаптаційної спроможності та інтеграцію і підвищення стійкості людських та екологічних систем до негативних кліматичних впливів, і передбачає фінансування дій, визначених у національно визначеному внеску країни, комунікації про адаптацію, національному плані адаптації, довгостроковій стратегії низьковуглецевого розвитку або іншому національному плані щодо виконання та досягнення цілей Паризької угоди та мети Конвенції (Постійний комітет із фінансів, 2024 p.).

З огляду на широке визначення цих типів фінансування, це залишає простір для різних учасників визначати кліматичне фінансування на основі контекстно-специфічної природи кліматичних дій та процесів, що розвиваються, які допомагають ітерації визначення відповідно до дій, які країна прагне здійснити для досягнення пом'якшення наслідків зміни клімату та адаптації.

Однак ця гнучкість також створює ризики. Без чітких визначень, механізмів верифікації та прозорості звітності існує ризик «зеленого відмивання», коли кошти позначаються як кліматичне фінансування без надання фактичних кліматичних вигод. Це робить надійні системи відстеження ще більш потрібними.

Через свої стратегічні та політичні виміри, кліматичне фінансування є більшим, ніж просто фінансова мітка. Воно відображає пріоритети, компроміси та динаміку влади, які формують глобальні кліматичні зусилля.

Джерело: адаптовано з дослідження ЮНЕП (2017 р.).

Рисунок 1. Структура сталого фінансування за даними ЮНЕП.

Source: UNEP, 2016

Відстеження кліматичного фінансування: чому це важливо

З огляду на дедалі більшу важливість кліматичного фінансування у вирішенні кліматичної кризи, точне відстеження цих фінансових потоків є критично важливим для забезпечення прозорості, порівнянності, підзвітності та можливості оцінити, чи надаються та використовуються кошти ефективно для досягнення кліматичних цілей.

Глобальне / регіональне відстеження потоків кліматичного фінансування

Наразі існує низка організацій, які відстежують потоки кліматичного фінансування, використовуючи різні методології, приклади яких наведено нижче.

Однією з найбільш широко використовуваних методик, зокрема для відстеження міжнародного кліматичного фінансування, що надається розвиненими країнами країнам, що розвиваються, є маркери Ріо, розроблені Комітетом сприяння розвитку (DAC) Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), які використовуються, наприклад, у ЄС відповідно до Регламенту (ЄС) 2018/1999 Європейського Парламенту та Ради від 11 грудня 2018 року. Зокрема, стаття 19(3) Регламенту (ЄС) 2018/1999 вимагає від держав-членів ЄС надавати інформацію, що містить докладні відомості про кількість фінансових ресурсів, виділених та наданих країнам, що розвиваються, у попередньому році, і ця інформація структурована навколо системи маркерів Ріо. Таким чином, Європейська комісія якісно визначає, чи підтримує діяльність цілі конвенцій Ріо, зокрема РКЗК ООН, і поділяє кліматичне фінансування на три категорії: «з основною метою» (зміна клімату є основною причиною втручання), «зі значною метою» (клімат є однією з кількох цілей) та «не цільове» (не має відношення до клімату) (DAC ОЕСР, б.д.). На основі цих маркерів застосовуються фіксовані коефіцієнти для приблизного визначення кліматично релевантної частки фінансування: зазвичай 100 % для основної мети та 40 % для значних цілей (DAC ОЕСР, б.д.).

Іншою поширеною методологією є методологія міжнародних банків розвитку (МБР). Цей підхід використовує гармонізовані принципи для відстеження фінансування пом'якшення наслідків та адаптації. Кліматичне фінансування МБР передбачає прямі зобов'язання та співфінансування від інших установ. Методологія наголошує на точності, з урахуванням лише тих компонентів проєкту, які безпосередньо стосуються кліматичних цілей. Фінансування адаптації визначається через контекстуальний та консервативний підхід, тоді як фінансування пом'якшення наслідків використовує глобально стандартизований список прийнятих видів діяльності, узгоджених із Паризькою угодою. Для забезпечення релевантності та надійності методології підхід МБР регулярно оновлюється для забезпечення достовірності та узгодження з міжнародними цілями.

Міжнародний клуб фінансування розвитку (IDFC) також надає важливу методологію, використовуючи свою глобальну мережу банків розвитку. З 2011 року IDFC відстежив понад 1 трильйон доларів США зобов'язань із зеленого фінансування. Його підхід розвивається для кращої підтримки кліматичного фінансування та звітності, інтегруючи досвід членів та технічні знання.

Національне відстеження потоків кліматичного фінансування

At the national level, both developed and developing countries are experimenting with climate budget tagging, integrating climate considerations into public financial management systems or ad-hoc compilations from various agencies. While some developed countries set the targets on the share of climate spending in the total budget, as the EU has done, developing countries tend to track domestic climate expenditure. Their goal is to align with national budgets and policy priorities, facing challenges like limited data and administrative capacity. These systems differ from international finance tracking, as they focus on internal public spending rather than aid received.

На національному рівні як розвинені країни, так і ті, що розвиваються, експериментують із маркуванням кліматичного бюджету, інтегруючи кліматичні фактори в системи управління державними фінансами або в спеціальні компіляції від різних установ. Хоча деякі розвинені країни встановлюють цілі щодо частки кліматичних витрат у загальному бюджеті, як це зробив ЄС, країни, що розвиваються, як правило, відстежують національні кліматичні витрати. Їхньою метою є узгодження з національними бюджетами та політичними пріоритетами, зіткнувшись із такими викликами, як обмежені дані та адміністративна спроможність. Ці системи відрізняються від відстеження міжнародного фінансування, оскільки вони зосереджені на внутрішніх державних витратах, а не на отриманій допомозі.

Чилі, наприклад, відстежує національні кліматичні витрати, використовуючи структуру Класифікації функцій уряду, інтегруючи кліматичні витрати у свій національний бюджет. Міністерства подають бюджетні дані, а посадові особи визначають витрати на діяльність, пов'язану з кліматом, маркуючи їх як пом'якшення наслідків або адаптацію, використовуючи попередню систему вимірювання, звітності та верифікації для кліматичного фінансування. Процес охоплює категоризацію витрат на природні ресурси, реагування на катастрофи, або проекти, специфічні для клімату. Збір даних здійснюється щорічно відповідно до зобов'язань щодо забезпечення прозорості, при цьому для забезпечення здійсненості використовуються наявні бюджетні системи.

У Непалі використовується система маркування кліматичного бюджету для відстеження витрат, пов'язаних зі зміною клімату. Міністерства оцінюють програми, використовуючи якісні критерії, як-от узгодження з кліматичними політиками або націлення на вразливі громади, класифікуючи їх як «тісно пов'язані» (>60 % пов'язані з кліматом), «пов'язані» (20–60 %) або «нейтральні» (<20 %) (Nesbit et al., 2021 p.). Спеціалісти з бюджетних питань маркують витрати під час щорічного планування, а результати компілюються в національний звіт про кліматичний бюджет. Простота системи дозволяє міністерствам інтегрувати маркування з мінімальним додатковим навантаженням, що робить це здійсненням для умов з обмеженою спроможністю. Однак її покладання на широкі якісні критерії може призвести до завищення кліматичного фінансування, оскільки вона не розрізняє пом'якшення наслідків та адаптацію або не відстежує витрати на негативні кліматичні впливи (Nesbit et al., 2021 p.).

Хоча методології різняться — від маркування на рівні діяльності до широких заяв про зелений бюджет — спільною метою є інтеграція кліматичних пріоритетів у фінансову політику, забезпечення кращого планування та створення довіри до національних та міжнародних зацікавлених сторін.

Огляд потоків кліматичного фінансування

Кліматичне фінансування зазвичай категоризується за кількома ключовими категоріями:

- Джерело фінансування — державне та приватне, залучене, інше (наприклад, благодійне).
- Рівень фінансування — національні (національні або субнаціональні) та міжнародні джерела.
- Канали — двосторонні та багатосторонні.
- Основні інструменти, що використовуються для надання кліматичного фінансування — позики, боргові інструменти, балансове фінансування, капітал на рівні проекту та державні гарантії.
- Тематичне фінансування — пом'якшення наслідків та адаптація, та фінансовані сектори — енергетика, транспорт, промисловість, будівлі та інфраструктура, сільське господарство, лісове господарство та інше землекористування (AFOLU).

Щороку організація «Climate Policy Initiative» моніторить глобальне кліматичне фінансування для оцінювання обсягу інвестицій, спрямованих на кліматичні цілі. Згідно з останнім звітом *«Глобальний ландшафт кліматичного фінансування 2025 р.»*, глобальні потоки кліматичного фінансування досягли 1,9 трильйона доларів США у 2023 році, що на 15 % більше порівняно з 2022 роком, головним чином завдяки збільшенню інвестицій у відновлювану енергетику (див. Рисунок 2) («Глобальний ландшафт кліматичного фінансування 2025 р.»). Однак цей рівень фінансування залишається значно нижчим за потрібний. Хоча зобов'язання надати 300 мільярдів доларів США країнам, що розвиваються, було значним збільшенням порівняно з попередньою метою в 100 мільярдів доларів США на рік, цього все ще недостатньо для задоволення потреб країн, що розвиваються, які становлять 5,1–6,8 трильйона доларів США з 2024 по 2030 рік (455–584 мільярди доларів США на пом'якшення наслідків та 215–387 мільярдів доларів США на адаптацію щорічно до 2030 року) (Конференція Сторін, що є нарадою Сторін Паризької угоди на її шостій сесії, що відбулася в Баку з 11 по 24 листопада 2024 року, 2025).

ЛАНДШАФТ КЛІМАТИЧНОГО ФІНАНСУВАННЯ У 2023 РОЦІ

Показники в млрд дол. США

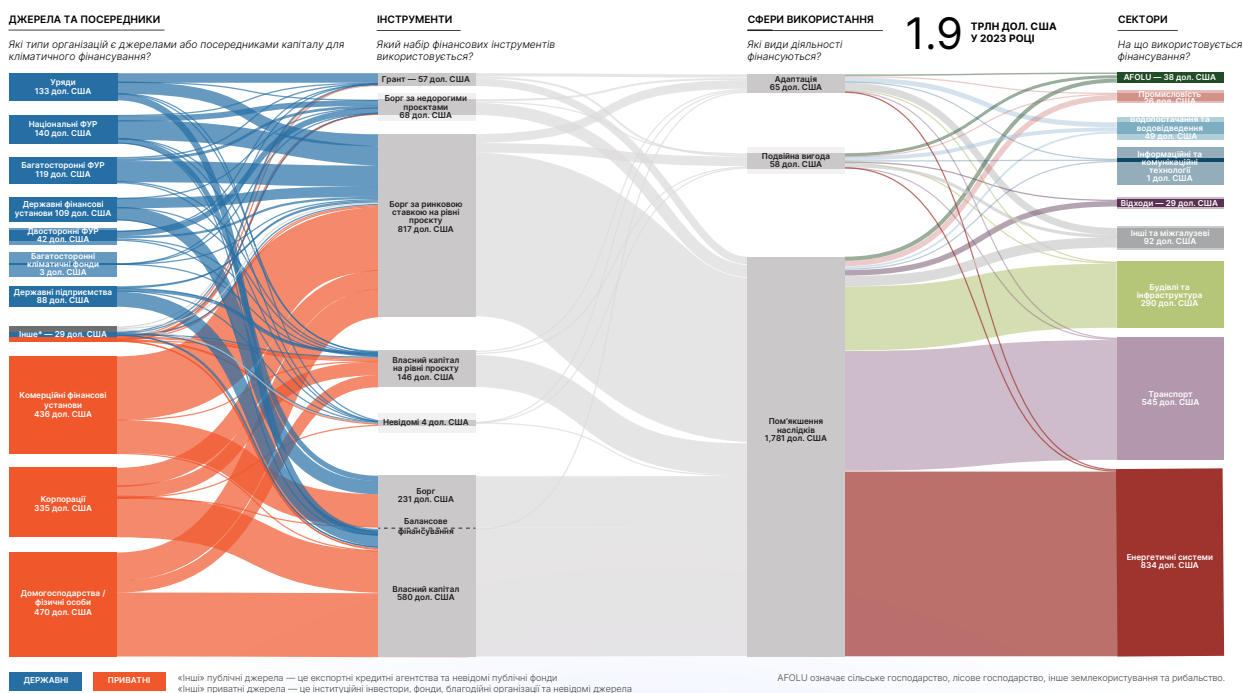

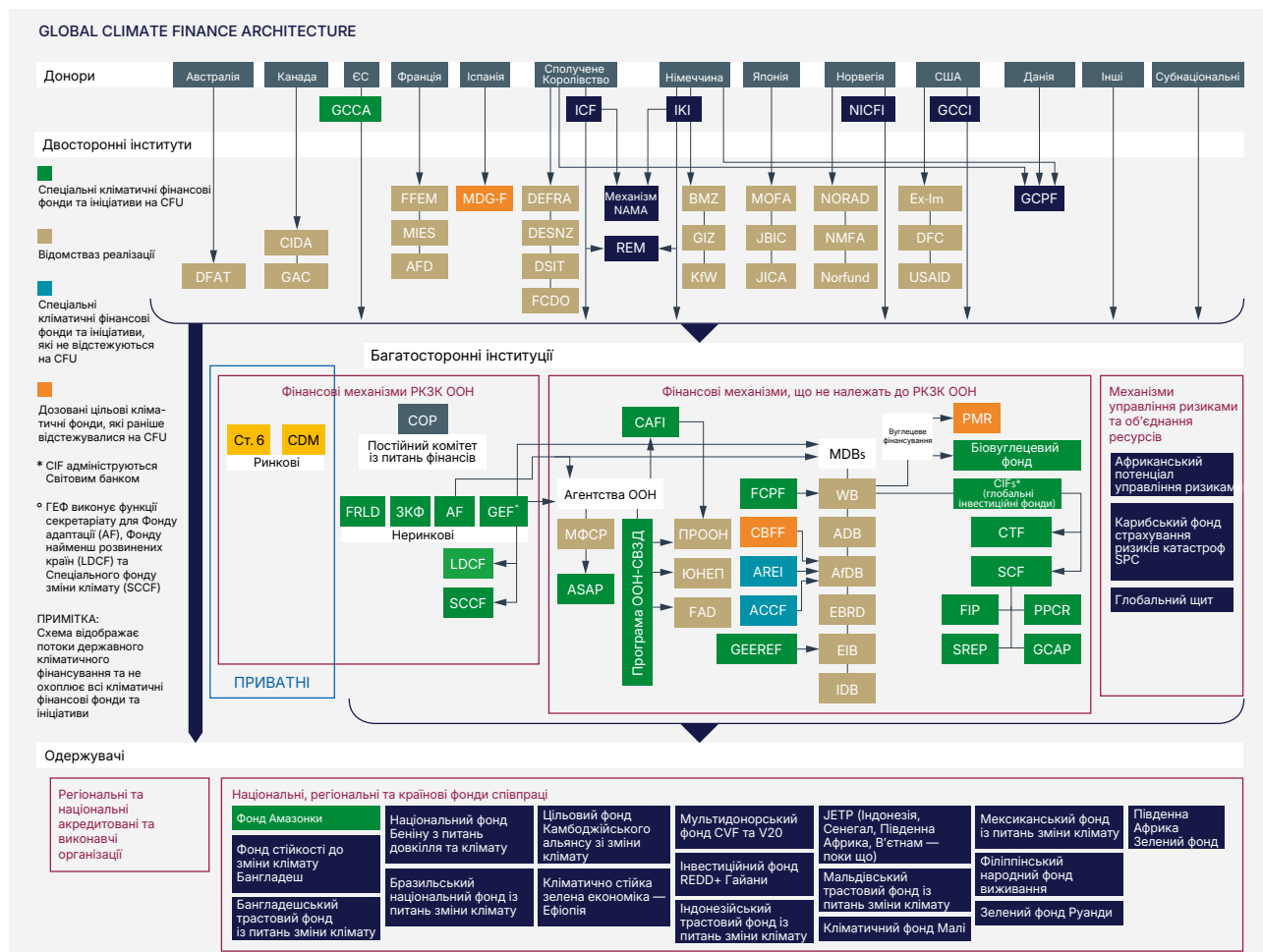
Рисунок 2. Ландшафт сталого фінансування у 2023 році.

Джерело: Ініціатива з кліматичної політики, 2025 р

Глобальні канали кліматичного фінансування

Широкий спектр каналів фінансування, доступних для кліматичного фінансування, надає країнам-отримувачам більше можливостей для отримання підтримки та може розширити потенціал використання коштів взаємодоповнювальним чином. Хоча обсяги фінансування, що наразі спрямовуються до країн, що розвиваються, усе ще низькі порівняно як із їхніми потребами, так і з глобальними ринками капіталу. Згідно з принципом РКЗК ООН та Паризької угоди «спільної, але диференційованої відповідальності та відповідних можливостей», розвинені країни-Сторони повинні надавати фінансову допомогу країнам, що розвиваються, для досягнення цілей РКЗК ООН ([РКЗК ООН, 2025 р.](#)). У рамках РКЗК ООН існує кілька оперативних організацій, які надають кліматичне фінансування країнам, що розвиваються, що є переважно фінансуванням із добровільних внесків від розвинених країн. З моменту набуття Конвенцією чинності в 1994 році цю роль виконує Глобальний екологічний фонд (ГЕФ). У 2010 році на Конференції сторін конвенції (COP 16) Сторони створили Зелений кліматичний фонд (ЗКФ), а наступного року його також було призначено оперативною установою фінансового механізму. Обидва фінансові механізми залишаються підзвітними Конференції сторін конвенції, яка визначає їхні політики, програмні пріоритети та критерії прийнятності фінансування.

Однак наявні фінансові механізми виходять далеко за межі РКЗК ООН, вони розвивалися на різних рівнях протягом останніх десятиліть. Рисунок 3 ілюструє глобальний ландшафт кліматичного фінансування з особливим акцентом на державні механізми, присвячені кліматичному фінансуванню (Climate Finance Updates, 2020 р.). Кліматичне фінансування надходить через різні маршрути, зокрема багатосторонні кліматичні фонди, спеціально створені для боротьби зі зміною клімату. Крім того, кілька розвинених країн запустили власні ініціативи з кліматичного фінансування або надають фінансування через свої двосторонні агентства розвитку. З іншого боку, багато країн, що розвиваються, створили власні регіональні та національні фонди або механізми для більш ефективного управління та отримання кліматичного фінансування.

Виконавчі агенції та інституції	Багатосторонні фонди та ініціативи	Двосторонні фонди та ініціативи
AfDB Африканський банк розвитку	AAAF Програма прискорення адаптації в Африці	GCCI Глобальна ініціатива зі зміни клімату (США)
AFD Французьке агентство з розвитку (Agence Française de Développement)	ACT Програма прискорення переходу від вугілля (реалізується через СБ, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДС)	GCPF Фонд Глобального кліматичного партнерства (Німеччина, Великобританія та Данія)
ADB Азійський банк розвитку	AF Фонд адаптації (ГЕФ виступає як секретаріат, а СБ — як довірчий керуючий)	ICF Міжнародне кліматичне фінансування (Великобританія)
BMZ Bundesministerium für Wirtschaftliche Zusammenarbeit und Entwicklung (Федеральне міністерство економічного співробітництва та розвитку, Німеччина)	ACCF Африканський фонд боротьби зі зміною клімату	IKI Internationale Klimaschutzinitiative (Міжнародна кліматична ініціатива, Німеччина)
CIDA Канадське агентство міжнародного розвитку	AREI Африканська ініціатива з відновлюваної енергетики	MDG-F Фонд досягнення Цілей розвитку тисячоліття (ЦРТ) (впроваджується ПРООН)
DESNZ Департамент енергетичної безпеки та нульового балансу (Великобританія)	Art.6 Ринкові та неринкові підходи за статтею 6 (імплементовані в рамках Паризької угоди)	NAMA Facility Механізм адаптації до зміни клімату на національному рівні (Великобританія, Німеччина, Данія та ЄС)
DEFRA Міністерство охорони довкілля, продовольства та з питань сільськогосподарського розвитку (Великобританія)	ASAP Програма адаптації малих форм господарювання в сільському господарстві	NICFI Міжнародна кліматична лісова ініціатива Норвегії
DFAT Міністерство закордонних справ і торгівлі (Австралія)	CAFI Центральнаафриканська лісова ініціатива	REM REDD+ Провідні країни (Німеччина та Велика Британія)
DFC Міжнародна фінансова корпорація розвитку США	CBFF Лісовий фонд басейну річки Конго (під егідою АфДБ)	
DSIT Департамент науки, інновацій та технологій (Великобританія)	CDM Механізм чистого розвитку (реалізується в рамках Кіотського протоколу)	
EBRD Європейський банк реконструкції та розвитку	CIF Кліматичні інвестиційні фонди (реалізуються через СБ, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДБ)	
EIB Європейський інвестиційний банк	CTF Фонд чистих технологій (реалізується через Світовий банк, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДБ)	
Ex-Im Експортно-імпорتنний банк США	FCPF Механізм лісового вуглецевого партнерства	
FAO Продовольча та сільськогосподарська організація ООН	FIP Лісова інвестиційна програма (реалізується через СБ, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДБ)	
FCDO Міністерство закордонних справ, Співдружності та розвитку (Великобританія)	FRLD Фонд реагування на втрати та пошкодження	
FFEM Французький фонд глобального довкілля (Fonds Français pour l'Environnement Mondial)	GCAP Глобальні програми дій зі зміни клімату (реалізуються через СБ, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДБ)	
GAC Міністерство міжнародних справ Канади	GCCA Глобальний альянс зі зміни клімату	
GIZ Німецьке товариство технічного співробітництва (Deutsche Gesellschaft für Internationale Zusammenarbeit GmbH)	GCF Зелений кліматичний фонд	
IDB Міжамериканський банк розвитку	GEF Глобальний екологічний фонд	
IFAD Міжнародний фонд сільськогосподарського розвитку	GEEREF Глобальний фонд енергоефективності та відновлюваних джерел енергії (під егідою СБ)	
JBIC Японський банк міжнародного співробітництва	LDCF Фонд для найменш розвинених країн (під егідою БЕФ)	
JICA Японське агентство міжнародного співробітництва	PMR Партнерство заради ринкової готовності	
KfW Німецький банк розвитку (Kreditanstalt für Wiederaufbau)	PPCR Пілотна програма з кліматичної стійкості (реалізується через СБ, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДБ)	
MIES Міжвідомча робоча група з питань зміни клімату (Mission Interministérielle de l'Effet de Serre), Франція	SCCF Спеціальний фонд для боротьби зі зміною клімату (під егідою ГЕФ)	
MOFA Міністерство закордонних справ (Японія)	SCF Стратегічний кліматичний фонд (реалізується через СБ, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДБ)	
NMFA Міністерство закордонних справ Норвегії	SREP Програма розширення масштабів відновлюваної енергетики в країнах із низьким рівнем доходу (реалізується за підтримки Світового банку, АДБ, АфДБ, ЄБРР та ІДБ)	
Norfund Норвезький інвестиційний фонд для країн, що розвиваються	UN-REDD Programme Програма співробітництва ООН зі скорочення викидів від зникнення та деградації лісів	
NORAD Норвезьке агентство з питань співробітництва у сфері розвитку		
UNDP Програма розвитку Організації Об'єднаних Націй		
UNEP Програма ООН з довкілля		
USAID Агентство США з міжнародного розвитку		
WB Світовий банк		

Рисунок 3. Глобальна архітектура кліматичного фінансування.

Джерело: *Climate Finance Update, 2025*

Кліматичне фінансування в українському контексті

Україна почала закладати фундамент для мобілізації кліматичного фінансування як частину свого ширшого зобов'язання щодо кліматичних дій. Прийняття Закону України «Про основні засади (стратегію) державної політики з питань зміни клімату» формалізувало мету країни щодо досягнення кліматичної нейтральності до 2050 року. Відповідно до європейських стандартів також розроблено проєкт закону «Про засади зеленого відновлення», що відображає принципи Зеленої таксономії ЄС із метою усунення прогалини у визначенні процесу зеленого відновлення України.

Зростає імпульс навколо інтеграції зелених критеріїв у зусилля післявоєнного відновлення України. Одним із помітних фінансових механізмів, що розглядається, є обмін боргу на клімат (DFCS). Цей підхід передбачає надання боргового послаблення в обмін на зобов'язання уряду інвестувати еквівалентну суму в кліматичні та екологічні проєкти. На початку 2025 року колишнє Міністерство захисту довкілля та природних ресурсів (МЗДПР) почало вивчати DFCS як потенційно ключовий інструмент для кліматичного фінансування. Однак масштаб фіскальних викликів України є значним. Станом на червень 2025 року державний та гарантований державою борг країни зріс майже до 185 мільярдів доларів США, що підкреслює нагальну потребу в інноваційних фінансових рішеннях, які можуть одночасно вирішувати кліматичні завдання та управляти державним боргом ([Міністерство фінансів України, 2025](#)). Однак варто зазначити, що DFCS являє собою лише один із кількох можливих майбутніх інструментів, спрямованих на розблокування кліматичного фінансування для зеленого відновлення України. Ширше стратегічне планування та диверсифіковані фінансові підходи будуть необхідними для повної реалізації цього потенціалу.

Список літератури

1. Конференція сторін конвенції, що діє як нарада Сторін Паризької угоди, на своїй шостій сесії, що відбулася в Баку з 11 по 24 листопада 2024 (2025) року. Рішення 1/СМА.6: Нова колективна кількісна мета щодо фінансування клімату. [Онлайн] Unfccc.int. Доступно за посиланням: <https://unfccc.int/documents/644937>.
2. Міжнародний клуб фінансування розвитку. (2024 р.). Зобов'язання IDFC щодо зеленого фінансування на 2023 рік. <https://www.idfc.org/wp-content/uploads/2024/11/idfc-gfm-2024.pdf>.
3. Ло Ре, Л., Джуді Хьюго, С., Хюн, Х., та Чан, Л. (2025 р., червень). Перші висновки з дворічних звітів про прозорість (ДЗП) для покращення наступних національно визначених внесків (НВВ): Увага на енергетичних результатах першого глобального підбиття підсумків та фінансуванні (Документ Групи експертів ОЕСР/МЕА з питань зміни клімату № 2025/02). Публікація ОЕСР. https://www.oecd.org/content/dam/oecd/en/publications/reports/2025/06/early-insights-from-biennial-transparency-reports-btrs-to-enhance-the-next-nationally-determined-contributions-ndcs_76019219/d1f0986a-en.pdf
4. Міністерство фінансів України. (2025). Державний та гарантований державою борг. <https://mof.gov.ua/en/derzhavnij-borg-ta-garantovaniy-derzhavju-borg>.
5. Несбіт, М., Стейнфорт, Т., Кеттунен, М. та Блот, Е. (2021). Огляд підходів до відстеження кліматичних витрат. Інститут європейської екологічної політики (IEEP), Брюссель та Лондон.
6. ОЕСР DAC, (б.д.). Посібник із кліматичних маркерів Ріо. [онлайн] Доступно за посиланням: https://www.flac.awsassets.panda.org/downloads/rio_marker___revised_climate_marker_handbook_final.pdf. [Дата перегляду: 29 липня 2025 р.].
7. Постійний комітет з питань фінансів. (2024 р.). Шоста дворічна оцінка та огляд кліматичних фінансових потоків. <https://unfccc.int/documents/641834>.
8. Дослідження ЮНЕП (2016): Визначення та концепції: Довідкова записка. http://unepinquiry.org/wpcontent/uploads/2016/09/1_Definitions_and_Concepts.pdf
9. РКЗК ООН (2025): Вступ до кліматичного фінансування. [онлайн] Unfccc.int. Доступно за посиланням: <https://unfccc.int/topics/introduction-to-climate-finance>.
10. Рамкова конвенція Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату (РКЗК ООН). (2024). COP29: Кліматична конференція ООН домовилася потроїти фінансування країн, що розвиваються, захищаючи життя та засоби до існування. <https://unfccc.int/news/cop29-un-climate-conference-agrees-to-triple-finance-to-developing-countries-protecting-lives-and>.
11. Рамкова конвенція Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату (UNFCCC). (2015 р.). Паризька угода. https://unfccc.int/sites/default/files/english_paris_agreement.pdf.
12. Рамкова конвенція Організації Об'єднаних Націй про зміну клімату (РКЗК ООН). (2014). Звіт про дворічну оцінку та огляд кліматичних фінансових потоків за 2014 рік. https://unfccc.int/files/cooperation_and_support/financial_mechanism/standing_committee/application/pdf/2014_biennial_assessment_and_overview_of_climate_finance_flows_report_web.pdf.
13. Watson, C., Schalatek, L., & Evéquoz, A. (2025). Глобальна архітектура кліматичного фінансування. Оновлення кліматичних фондів. <https://climatefundsupdate.org/wp-content/uploads/2025/03/CFF2-2025-ENG-Global-Architecture-DIGITAL-1.pdf>.

Контакти

Deutsche Gesellschaft für Internationale
Zusammenarbeit (GIZ) GmbH

Зареєстровані офіси м. Бонн та Ешборн

T +49 61 96 79-0
F +49 61 96 79-11 15
E info@giz.de
I www.giz.de/en

Фото: Envato

Юридична адреса:
01004, місто Київ,
вул. Антоновича, 16-Б
+38 044 594 07 60
+38 044 594 07 64
www.giz.de/ukraine-ua